

MARCSÁK GERGELY

FEDOR*

*Felszegett fővel egy sebes patakban
sikló úszik, a Turja felé siet,
annak partján pedig magányos vadkan
fürkészk, keresgél, kortyolja a vizet.*

*Saját fényében fürdőzve az égen
fenséges királyként trónol fent a Nap.
A sok lankás hegy körben olyan éppen,
mint számos hatalmas aborakalap.*

*A folyó, mikor rápillant e tájra,
belehabarodik reménytelenül.
Kapaszkodna hát kőbe, fűzfaágba,
még sincs más választás – menni kényszerül.*

*Csalódott habját Ungba veszni látta
Perecsenyből jövet Fedor Fekete,
s mint Philippides előtt egykor Spárta,
felsejlik számára Turjaremete.*

*Ám, hogy kerülje a görög végzetét,
lazíthat, mielőtt a vasgyárba érne.
Postás ő, nem pedig uradalmi cseléd.
Híreket szállít a lemkók földjére.*

*Árnyékot keres, bodza alá térdel,
űzi a déli Nap, iszonyú zsarát.
Melléhez szorítja csonka kezével,
úgy dugaszolja ki lóbőr kulacsát.*

*Fedor Fekete (1789–1839), a turjaremetei (Ung vm.) vasöntőde egykori postása, akinek tiszteletére a vidéken emléktáblát és szobrot avattak, valamint maratonfutó verseny is őrzi a nevét.

*És mint a sziklát Szent László forrása,
mossa száraz torkát jó szerednyei,
majd felfigyel egy apró csobbanásra,
mely tekintetét a vízre tereli.*

*A habok közé csodás ifjú dől le,
alkalmi pamlaga egy sziklazátony.
Eszményi teremtés: mosolygós, szőke,
épp, mint Gábrriel az ikonosztázon.*

*Még pőresége is rangot sugároz,
alkata daliás, bőre meg kreol.
Vidéküinktől oly idegen e pátosz –
mereng magában az ámuló Fedor.*

*E szokatlan vándor vajon ki lehet?
Küldetés hozta, vagy a kalandvágya?
Postásunk, aki tudja az illemet,
dicsőség Jézus Krisztusnak – kiáltja.*

*Főlagaskodik, mint eleven fárosz,
a talpra szökkent hűsölő idegen,
majd kalapját, botját kapja magához,
s mintha csak lógna légből font zsinegen,*

*vizontválasz helyett úgy röpül tova,
míg Fedorunknak leesik az álla.
A földi utak eltökélt vándora
égi szaktársát nézi kövé válva.*

*Térdre borul, s a keresztet mellére
imát rebegetve számlálatlan hányja.
Káprázat? Angyal? Mesék tündére?
Ki ez, s miért nőtt bocskorára szárnya?*

*Vagy lázálom gyötör? Szemverés, rontás?
– hánykódik lelke, mint veszteglő csónak.
Szekérszöngésre ocsúdik a postás
bűvköréből a pompás víziónak,*

*rohan is elébe: hová, cimborá?
A hámorba tartok – szól a felelet.
Vigyen engem is, és járjon ostora!
Hatalmas hírt viszek. No, meg levelet.*

*S bár e nagy hírről ma is pletykák járnak,
az esetről mégsem hallott a világ,
mert regéjét e furcsa találkának
díszes kályhák őrzik, s nem a krónikák.*

